

Το άλλοθι της «εκδικούμενης φύσης»

Του Παντελή Μπουκάλα

«Θεομηνία». «Η μανία της φύσης». «Η φύση εκδικείται». Όπως πάντοτε επί καταστροφής, ανασύραμε τις στερεότυπες «ερμηνείες» μας, που τίποτα δεν ερμηνεύουν και κυρίως τίποτα δεν προλαβαίνουν και δεν θεραπεύουν. Κι ενώ το γνωρίζουμε καλά, ως κατ' επανάληψη παθόντες, δεν μετατρέπουμε τη γνώση σε έγκαιρη πρόνοια, και πιθανόν σε αλλαγή βιοτικού παραδείγματος, ώστε να μην αφηνιαζόμαστε κάθε φορά, αλλά να μετριάζουμε το κακό, όσο υπέρμετρα κι αν εκδηλώνονται τα φυσικά φαινόμενα. Και τουλάχιστον να μη χάνονται ζωές, όπως οι τρεις

στη Ρόδο. Γιατί αυτό είναι το πρωτεύον.

Αυτό είναι και το καθήκον της πολιτείας και της κοινωνίας. Και όχι να κρύβονται, εν έτει 2013, πίσω από τα πατροπαράδοτα άλλοθι μιας δεισιδαίμονος αμνηστίας. Ούτε να υποστρέφουν πανικόβλητες σε αντιλήψεις πρωιμότερων πολιτισμικών σταδίων, όπου το δέος για τα μη κατανοούμενα Φυσικά κατέφευγε σε μεταφυσικές εξηγήσεις.

Ουδείς απαγορεύει σε κανέναν να πιστεύει ότι την Ιαλυσό την έπνιξε η οργή του Θεού, που έστειλε λέει και προειδοποίηση, με τα δάκρυα της εκεί εικόνας του Αρχάγγελου

Μιχαήλ. Μόνο που αυτή η εξωλογική πίστη, παγανιστική παρά χριστιανική, δεν μπορεί και δεν πρέπει να μετατρέπεται σε κυρίαρχο δόγμα της κυβερνητικής πολιτικής και σε αποκλειστικό οδηγό της κοινωνικής συμπεριφοράς.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Διότι το αμέσως επόμενο στάδιο είναι η πλήρης παραίτηση από ευθύνες και εξουσίες και η αναπομπή δεήσεων προς τα ουράνια (ανέκαθεν ευμενή προς την Ελλάδα)• είτε προς τον Αρχάγγελο ή τον Υέτιο Δία είτε και προς τους δύο, προς

αύξηση των ελπίδων. Ποια μὴνιν Θεού αποκαλύπτει, ωστόσο, ένα μπαζωμένο ποτάμι; Και ποια φύση, ανθρωπομορφικώς εννοούμενη, εμφανίζεται μνησικάκη και χαιρέκακη με τη μορφή μιας μικρότατης γέφυρας, ανίκα-

λέμε, είτε στην τεράστια κλίμακα των τυφώνων εκδηλώνεται, όπως στις Φιλιππίνες, είτε στην πολύ μικρότερη των δικών μας καταιγίδων.

Ότι αποκαλούμε εκδίκηση είναι δικό μας γέννημα, των χειρών, των μυαλών, των γαστέρων μας. Αφού και η ανευθυνότητα, όλη δική μας είναι. Και η προσκόλληση σε ένα λήξαν μοντέλο ζωής και ανάπτυξης. Αλλά και η αδιανοητικότητα – είτε το χρονικό ορίζοντα (για το τι ενδέχεται να προκύψει αύριο-μεθαύριο λόγω των πράξεών μας) όσο και για τον γεωγραφικό (τι συμβαίνει λίγο πιο έξω από τον «ζωτικό χώρο» του κα-

θενός). Πορευόμενοι δίχως αυτή τη χωροχρονική διάσταση κατά νουν, εξακολουθούμε να δίνουμε την προτεραιότητα στο μπάζωμα, στην καταπάτηση, στο τιμνένωμα, στον τουριστικό επεκτατισμό, στο αυθαίρετο, βέβαιοι ότι θα το νομιμοποιήσει η πολιτεία, απαντώντας έτσι στο επίσης στερεότυπο ερώτημα «πού είναι το κράτος». Και θα το νομιμοποιήσει για λόγους ειπρακτικούς – είτε το χρήμα αφορούν οι ορέξεις της είτε ψήφους. Έτσι, το αύριο θα μας βρει εκεί όπου ήδη βρισκόμαστε: στη μοιρολατρική παρακολούθηση της ίδιας μας της καταστροφής.

Η ΑΥΓΗ

Ελεύθερη αγορά α λα καρτ

Επιχειρώντας επικοινωνιακό αντιπαρασισμό για τη σκανδαλώδη ευνουχία του προς τις πολυεθνικές του φαρμάκου, ο υπουργός Υγείας Άδωνις Γεωργιάδης στην αρχή κατηγόρησε τον σταθμό «Στο Κόκκινο» ότι έχει πάρει «τερατώδη ποσά» για να διαφημίσει φαρμακευτική εταιρεία. Κάλεσε μάλιστα, δίκην ΣΔΟΕ, τον ραδιοφωνικό σταθμό να του γνωστοποιήσει τα... παραστατικά! Με τους ισχυρισμούς του ο Γεωργιάδης αποσκοπούσε να πλήξει τον ΣΥΡΙΖΑ ότι υποστηρίζει φαρμακοβιομηχανίες. Μετά τη δημοσιοποίηση των παραστατικών, όπου το «τερατώδες ποσό» ανέρχεται σε 3.600 ευρώ(!), ο Γεωργιάδης το γύρισε λέγοντας ότι ακόμη κι ένα ευρώ στο «Κόκκινο» είναι ντοκουμέντο διαπλοκής!

Ακολουθώντας τη «γραμμή Γεωργιάδη», υπήρξαν δημοσιογράφοι οι οποίοι υποστήριξαν ότι ένα «κομματικό ραδιόφωνο» δεν πρέπει να παίρνει διαφημίσεις, διότι αυτό μπορεί να υποκρύπτει σχέσεις διαπλοκής. Αντιπαρερχόμεθα την υποψία ότι ο αποκλεισμός ενός ραδιοφώνου ή μιας εφημερίδας από τη διαφημιστική πίτα μπορεί να υποκρύπτει αθέμιτο ανταγωνισμό εκ μέρους άλλου ΜΜΕ. Για την οικονομία της συζήτησης δεχόμεθα τον ισχυρισμό, αλλά τον απευθύνουμε και προς τους άλλους.

Μπορεί ένα ΜΜΕ να ανήκει σε έναν έμπορο όπλων; Σ' έναν εφοπλιστή; Σ' έναν μεγάλο κατασκευαστή; Σ' έναν πετρελαιά; Ή σε κά-

ποιον άλλο μεγιστάνα του πλούτου, ο οποίος μάλιστα συναλλάσσεται με το Δημόσιο; Αυτά τα ΜΜΕ μπορεί να παίρνουν π.χ. δημόσια διαφήμιση; Μπορούν να έχουν στο μετοχικό κεφάλαιό τους off shore εταιρεία και να μη γνωρίζει ο πολίτης ποια συμφέροντα εκπροσωπούν; Μπορούν υπερχρεωμένες εταιρείες ΜΜΕ να παίρνουν δάνεια από τράπεζες χωρίς να εκπληρώνουν τα στοιχειώδη τραπεζικά κριτήρια; Και, τέλος, γιατί άραγε όλοι αυτοί να διατηρούν εταιρείες ΜΜΕ που είναι παθητικές; Από πόνο για την ενημέρωση του πολίτη;

Η συζήτηση είναι μεγάλη. Ένα κομματικό ΜΜΕ έχει γνωστή ιδιοκτησία και ελέγχεται από τους πολίτες. Ελέγχεται μάλιστα όχι μόνο για το «προϊόν» του, αλλά και για τον ιδιοκτήτη του. Το ενδιαφέρον είναι ότι άλλα εμπορικά ΜΜΕ συμπεριφέρονται αδιάτακτα ως κομματικά. Ή ακόμη ότι τα ιδιωτικά ΜΜΕ λειτουργούν ως «κόμματα νέου τύπου», επιχειρώντας να υποκαταστήσουν τα σε κρίση ευρισκόμενα κυρίαρχα κόμματα. Αλλά οι ιδιοκτήτες τους αρνούνται τον στοιχειώδη έλεγχο. Οι κανόνες χρειάζονται. Ακόμη και για την ελεύθερη αγορά, όπως δέχονται οι υποστηρικτές της. Ακόμη και στην Ευρώπη του νεοφιλελευθερισμού υπάρχουν κανόνες, τους οποίους όμως αρνούνται να ακολουθήσουν οι εδώ ταλμπαρνιές της ελεύθερης αγοράς, ισχυριζόμενοι ότι οι κανόνες οδηγούν στη λογοκρισία.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Άλλο Τ.Υ., άλλο δημοκρατία

Είναι περίεργο, μα καθόλου ανεξήγητο, το φαινόμενο που παρατηρείται τελευταία στην πολιτική ζωή. Προβεβλημένα κυβερνητικά στελέχη σπεύδουν να κατηγορήσουν όποια κόμματα αντιπολιτεύονται, για σχέσεις με αλλότρια συμφέροντα. Η κατηγορία αυτή εξαπολύεται και κάθε φορά που το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης, στο πλαίσιο του συνταγματικού του ρόλου, «τολμά» να ασκήσει έντονη κριτική στην κυβέρνηση για το έργο της.

Το τελευταίο παράδειγμα είναι πράγματι εξωφρενικό. Ο υπουργός Υγείας, Άδωνις Γεωργιάδης, κατηγόρησε ούτε λίγο ούτε πολύ τον ΣΥΡΙΖΑ ότι κάνει παικνίδι με τα φάρμακα, ευνοώντας την εύπορη φαρμακοβιομηχανία, τη στιγμή που εκείνος «προσπαθεί εναγωνίως να μειώσει τις τιμές τους»...

Δεν σταμάτησε, όμως, εκεί ο υπουργός. Καταφέρθηκε εναντίον της εφημερίδας «Αυγή», λέγοντας ότι φιλοξένησε άρθρο εδικού συνεργάτη, στο οποίο τον εγκαλούσε ότι εκπροσωπεί συμφέροντα συγκεκριμένης εταιρείας και το οποίο ήταν «σαν να το είχε γράψει ο εκπρόσωπος Τύπου των φαρμακοβιομηχανιών». Επίθεση εξαπέλυσε και κατά του ραδιοσταθμού «Στο Κόκκινο», ισχυριζόμενος ότι έχει εξασφαλίσει από φαρμακευτικές εταιρείες μεγάλα ποσά διαφήμισης!

Οι εκπρόσωποι του ραδιοσταθμού φυσικά προσέφυγαν στη Δικαιοσύνη κατά του υπουργού για συκοφαντική δυσφήμιση. Όμως το πρόβλημα εδώ δεν είναι νομικό. Δικαιούται

ένας υπουργός, μέλος της εκτελεστικής εξουσίας που υποτίθεται ότι ελέγχεται από το Κοινοβούλιο και δη από το κόμμα της μείζονος αντιπολίτευσης, να απαντά στην κριτική και τον έλεγχο με τέτοιους είδους ανοίκειες επιθέσεις;

Αλλά και ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης και υπουργός Εξωτερικών, Ε. Βενιζέλος, απάντησε στην πρόταση σύστασης εξεταστικής επιτροπής για τα υποβρύχια, που κατέθεσε ο ΣΥΡΙΖΑ, με παρόμοιο τρόπο. Αντί να επικεντρωθεί στην ουσία, αντί να εξηγήσει με επιχειρήματα για το πού κάνουν λάθος οι πολιτικοί του αντίπαλοι, πέρασε στην αντεπίθεση, μιλώντας, κι αυτός, για «συμφέροντα που εξυπηρετεί ο ΣΥΡΙΖΑ», τα οποία θα αποκαλυφθούν κατά τη συζήτηση της πρότασης στη Βουλή!

Οι πολιτικοί αξιωματούχοι θα πρέπει, επιτέλους, να καταλάβουν ότι σε τόσο σοβαρές υποθέσεις, τα υπονοούμενα, οι εξιπνακισμοί και οι τακτικές φαιάς προπαγάνδας δεν ωφελούν πλέον. Ο λαός έχει κουραστεί από ανούσιες αντιπαραθέσεις και επικοινωνιακά πυροτεχνήματα. Η μετατροπή των πραγματικών προβλημάτων σε τηλεοπτικό ριάλιτι είναι δείγμα ασέβειας απέναντι στον πολίτη. Ο οποίος υποφέρει από τη βάνουση πολιτική της λιτότητας και απαιτεί συγκεκριμένες απαντήσεις, προτάσεις και λύσεις. Όχι κούφια, μεγάλα λόγια που υποτιμούν τη νοημοσύνη του.

Οι κακοστημένες θεατρικές παραστάσεις εκείνων που αισθάνονται ότι αδικούνται, ενώ την ίδια στιγμή διεκδικούν τη δόξα της τρί-

ΤΑ ΝΕΑ

Η ΠΟΛΩΣΗ ΕΥΝΟΕΙ ΜΟΝΟ ΤΟΥΣ ΑΚΡΑΙΟΥΣ!

Το τελευταίο που χρειάζεται η χώρα σε μια στιγμή κατά την οποία παλεύει για να απαλλαγεί από τα δεσμά του Μνημονίου είναι η επιστροφή στην πόλωση: η διαπραγμάτευση με την τρικόκα γίνεται έτσι πιο δύσκολη και τα πραγματικά προβλήματα συσκοτίζονται. Δυστυχώς, η επιλογή της αξιωματικής αντιπολίτευσης να προκαλέσει συζήτηση περί

σύστασης Εξεταστικής Επιτροπής για τη σύμβαση των υποβρυχίων – πρόταση που πρακτικά στοχεύει τον πρόεδρο του ΠαΣοΚ – οδηγεί σε πόλωση χωρίς όρια. Και μάλιστα χωρίς την επίκληση κάποιου σοβαρού στοιχείου που θα επέβαλλε μια τέτοια κίνηση. Πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι τέτοιες αντιπαραθέσεις εντυπωσιασμού – όπως συμβαίνει και από τις δύο

πλευρές και με το νομοσχέδιο για τα φάρμακα – υποσκάπτουν το κύρος του πολιτικού κόσμου. Σε μια τόσο κρίσιμη στιγμή είναι ανεπίτρεπτο τα κόμματα να αναλώνονται σε αλληλοκατηγορίες για εξυπηρέτηση συμφερόντων, εκτός αν έχουν στα χέρια τους χειροπιαστές αποδείξεις. Ας το αντιληφθούν: όλα αυτά ευνοούν μόνο τις ακραίες δυνάμεις!